

Библіо ТЕРАПЕВТ

Издается с 1 октября 2014 года

№ 2(29)
2017
(февраль)

Электронный бюллетень Научной библиотеки
Харьковского национального медицинского университета

Читайте в номере:

Наша мова калинова

Моя малая родина

Литературная нота

С. 2

С. 3-4

С. 5

Хроника месяца

Содержание

«Наша мова калинова»

М. Федорченко.....С. 2

Моя малая родина: «Чигирин: гетьманська столиця у красивому місці»

В. Войтюк.....С. 3-4

Литературная нота: «Слово о Полку Игореве»

О. Озеркина.....С. 5

«Многомерность души»

О. Озеркина.....С. 6

Аскорбинка для души

О. Сохарь, Д. Ивашова.....С. 7

Вдохновение: «Это всё любовь...»

И. Жук, А. Абрамова, А. Гончарь.....С. 8

Хроника месяца.....С. 9-11

Благотворительность: «Когда выходишь в мир, чтобы помочь себе,
помогаешь всем и каждому»

О. Борисова.....С. 12

С. 9-11

Благотворительность

С. 12

Чигирин: гетьманська столиця у красивому місці

Батьківщина для кожного з нас починається з тепла рідного дому, тихої маминої пісні, рідної мови. І хай де б ми не були, куди б не пролягли наші шляхи, ми завжди, повертаємося до рідного краю.

Народилася я в чудовому місті Чигирин, яке знаходиться на мальовничій місцевості в оточені невеличких гір, річок та лісів та має свою багату історію.

Розпочалася розбудова Чигирини в 1592 році, коли польський король Сигізмунд III надав черкаському старості Олександрові Вишневецькому Магдебурзьке право, яке дозволило місту бути незалежним від старостинської адміністрації, мати власний суд та раду, а також власну печатку і герб, на якому зображено три стріли. Тоді ж і розпочалося будівництво фортеці на знаменитій Замковій горі.

Розквіт Чигирини припадає на період гетьманування Б. Хмельницького з 1648 по 1657 рр. В ці часи місто було одним з найбільших міст Української козацької держави, нерідкими гостями якого були високопоставлені послани. Чигирин мав кремізне укріплення та набув статусу найбільшого ремісничого та торговельного центру.

В центрі міста знаходиться найвищий пагорб, який має назву Замкова гора – це пам'ятник історії та садово-паркового мистецтва площею в 100 га. Там знаходяться залишки Чигиринської фортеці, пам'ятник Б. Хмельницькому, кам'яний хрест на честь захисників Чигиринського бастиону. З гори розкривається наймовірний краєвид, місто з прилеглими селами, річками, полями та лісами начебто на долоні. А біля підніжжя з 2009 року відбудована гетьманська резиденція та будівлі того часу.

Резиденція Б. Хмельницького

Пам'ятник Б. Хмельницькому

Родинним гніздом Хмельницьких є село Суботів. При в'їзді в селище перед нами постає архітектурна пам'ятка – Іллінська церква (зображена на купюрі у п'ять гривень), яка знаходиться навпроти палацу. Її збудували за власні кошти Б. Хмельницького, і вона була призначена як родинна усипальниця та часткою оборонної системи.

Іллінська церква

Згідно літописам у 1657 році там було поховано гетьмана. В селі в найглибшій балці знаходиться ще одна пам'ятка, яка називається «Три криниці». Вода в кожній криничці чиста, різна на смак та цілюща. Згідно легенди троє дужих козаків після битви на Жовтих водах були сильно поранені, і коли Б. Хмельницький знайшов їх, то звелів терміново везти до Суботова. Вранці поранені дісталися до села, де їх зустрів дідусь. Він напоїв їх джерельною водою, готував настої, омивав рани, які стрімко загоювалися та швидко поставили козаків на ноги.

*«...Гора Богданова над містом –
Цього історія жива,
В ній б'ється серце променисте,
А з вуст легенда випливає...»*

Л. Кондратьєва

«Три криниці» (авторське фото)

Після чого козаки викопали біля джерельця три криниці. Так і стоять по нині – свідки давніх героїчних подій. Навіть сьогодні той, хто вперше відвідав «Три криниці», має вмитися та випити джерельної води. Кажуть що дівчатам вона надає вроду, а хлопцям силу.

Після смерті Б. Хмельницького Чигирин був резиденцією гетьманів І. Виговського, Ю. Хмельницького, П. Тетеря та П. Дорошенка.

Іван Виговський

Юрій Хмельницький

Павло Тетеря

Павло Дорошенко

У 1676 році, після відмови останнього від гетьманської булави, Чигирин втратив статус столиці Української козацької держави. Місто було зруйноване в результаті Чигиринських походів 1677-1678 рр.

Ще одним історико-культурним пам'ятником є Холодний яр – це величезний лісовий масив, який розташовується на височезному плато, з глибокими ярками, струмками і річечками. В літку повітря там прохолодне та чисте, тому і називається Холодний Яр.

Холодний яр

Він розташувався на територіях двох районів – Чигиринського та Кам'янського.

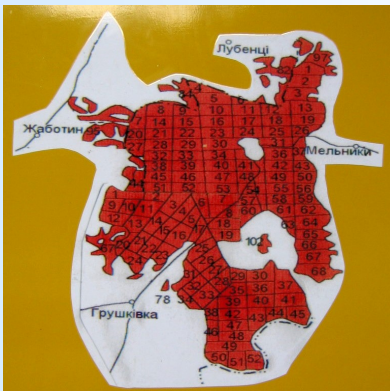

Схема Холодного Яру

В селищі Мельники знаходиться Мотронський Свято-Троїцький монастир, біля нього є вхід до потаємних печер, які проходять крізь усю територію селища.

Мотронський Свято-Троїцький монастир

Печери Холодного Яру

Монастир набув розквіту в 1620-1624 роках, саме в цей час Петро Сагайдачний був покровителем козаків. А в 1768 році Максим Залізняк, медведівський сотник, очолив народне повстання проти феодалів, яке називалося «Коліївщина».

Холодний Яр є природним заповідником, тут знаходиться знаменитий дуб М. Залізняка, якому більше 1000 років.

Дуб М. Залізняка

Свідками подій історії та культури Чигиринщини для всіх залишаються безліч пам'яток, духовна спадщина у вигляді легенд та переказів. Тому ми всі маємо любити та берегти свою маленьку Батьківщину та її історію. Адже любити свій край це знати не тільки сьогодення, а й його минуле, ці знання звеличують кожного з нас, вони є місточком між минулими поколіннями з нинішнім та прийдешніми.

Використані джерела:

Історія Чигирини [Електронний ресурс] / Офіційний сайт Чигиринської міської ради. – Режим доступу: <http://chigirin.ck.ua/pasport-mista/istoriya-mista.html>

Мицик Ю. Чигирин – гетьманська столиця. – Київ : Видавничий дім «Кієво-Могилянська академія», 2007. – 392 с.

Віта Войтюк,
бібліотекар 2 кат.

Кладезь книжної мудрости

*«... Можеш вибирати друзів і дружину,
Вибрати не можна тільки Батьківщину...»*

Симоненко В. Вибране : Для середнього та старшого шкільного віку / В. Симоненко ; упоряд., авт. прим. Г. Кирпа, упоряд., авт. прим. Д. Черданіченко. – Київ : Школа, 2002. – 256 с. – [С. 115].

Слово о Полку Игореве

Рубрику ведет: Ольга Озеркина — зав. сектором

«Слово о походе Игоревом, Игоря, сына Святослава, внука Олегова» – так дословно называется текст всем известного древнерусского литературного памятника. События, разворачивающиеся в нем, относятся к 1186 году, когда дружины нескольких княжеств во главе с новгород-северским князем Игорем Святославичем вторглись в половецкие пределы и потерпели сокрушительное поражение, приведшее к опустошению земель Киевской Руси кочевниками. По всем признакам произведение появилось на свет вскоре после драматических событий, в конце XII века, так как в нем есть обращение к правившим в ту эпоху Ярославу Осмомыслу Галицкому и Владимиру Глебовичу. В целом в тексте «Слова» упоминается около 30 княжеских имен.

Сам документ был найден конце 1780-х гг. коллекционером Алексеем Мусиным-Пушкиным в Спасо-Преображенском монастыре Ярославля. До наших дней дошли лишь печатные копии «Слова», так как сам документ не сохранился, не пережив пожара Москвы 1812 года. У некоторых исследователей это обстоятельство вызывает сомнение в подлинности документа.

«Слово», написанное в прозе, тем не менее считается поэтическим произведением благодаря обилию красочных оборотов, характерных для народного устного фольклора.

Произведение неоднократно вдохновляло многих творческих людей на создание по его мотивам собственных оригинальных творений: поэтические переводы на современный русский язык В.А. Жуковского,

А.Н. Майкова и Н.А. Заболоцкого; первый перевод «Слова» на украинский язык был осуществлен Иваном Франко, признанным славистом, в 1860 году выдающимся украинским поэтом Тарасом Шевченко было написано всем известное стихотворение «Плач Ярославны», которое также является поэтическим переводом известного отрывка из «Слова»; русские художники XIX века В.М. Васнецов, В.Г. Перов и В.А. Фаворский вдохновлялись яркими образами.

«Половецкие пляски» балетный номер

Бородин Александр Порфирьевич

Бородин А.П. (1833–1887), внебрачный сын грузинского князя, крепостной собственности отца, несмотря на существовавшие ограничения в подобных случаях, все же сумел получить прекрасное образование и большую часть своей сознательной жизни посвятил труду на поприще химии. Тем не менее, его нельзя назвать человеком случайным в музыке.

Еще в девятилетнем возрасте он написал польку «Helen», свое первое музыкальное произведение, а в тринадцать лет – концерт для флейты с фортепиано. И все благодаря домашним урокам музыки, на которых настояла мать будущего композитора. Занятия на фортепиано, флейте, а затем и виолончели дали юному музыканту базовые знания в будущей оркестровке собственных произведений. Впоследствии Бородиным за сравнительно недолгую жизнь было написано 4 оперы и 4 симфонии, камерно-инструментальные, фортепьянные и вокальные произведения.

В то же время научный мир знал Бородина как академика Медико-хирургической академии, почетного члена Общества русских врачей и учредителя Русского химического общества. Значительны достижения Бородина в медицине и химии: докторская диссертация «Об аналогии фосфорной и мышьяковой кислоты в химических и токсикологических отношениях», труд по бальнеологии, авторство открытия в области химии (реакция Бородина – Хундликера), порядка сорока научных работ.

Еще одна немаловажная заслуга А.П. Бородина перед наукой – это вклад в развитие женского медицинского образования в Российской Империи. Бородин способствовал организации Женских врачебных курсов и свыше десяти лет вел преподавание.

Учитель Бородина, выдающийся химик-органик, Николай Николаевич Зинин, сетовал на то, что музыка отвлекает одаренного коллегу от химии, в то время, как соратники по «Могучей кучке» советовали ему бросить науку и всецело посвятить себя музыкальному сочинительству. Многогранная натура Бородина вознесла его на вершины двух олимпов. Но она же, требуя постоянного напряжения умственных и душевных сил, стала причиной его преждевременного ухода из жизни. На 54 году жизни Александр Бородин скончался от разрыва сердца в собственной квартире во время дружеской встречи Масленицы.

Опера Князь Игорь

Широко известная и признанная во всем мире опера Александра Бородина «Князь Игорь» как и все подлинные шедевры, не могла не пройти долгий трудный путь, предшествующий рождению чуда. Произведение создавалось Бородиным в течении восемнадцати лет вплоть до самой смерти, заканчивалось оно уже друзьями автора, русскими композиторами Н.А. Римским-Корсаковым и А.К. Глазуновым. Считается также, что увертюра к опере была полностью восстановлена Глазуновым по памяти, так как Бородин не успел положить ее на ноты.

Идею создания произведения по сюжету «Слова о полку Игореве» Александру Бородину предложил Владимир Васильевич Стасов, музыкальный критик и общественный деятель. Он же стал соавтором Бородина в написании либретто к опере. Для более полного проникновения в ауру древнерусской действительности Бородин отправляется в Путивль и изучает исторические документы, относящиеся к данной эпохе.

В итоге многолетней кропотливой работы рождается историко-эпическое музыкальное произведение в четырех действиях. Дебют оперы успешно состоялся 4 ноября 1890 года на сцене петербургского Мариинского театра, а первое зарубежное исполнение – в 1899 году в Национальном театре Праги.

Опера «Князь Игорь» поражает слушателя незабываемыми по красоте ариями отдельных персонажей и мощным хоровым сопровождением, изобилует красочными сценами народной жизни. Самая узнаваемая часть оперы – половецкая тема (II действие), в которой бешенные пляски лихих степняков перемежаются мелодичным пением прекрасных половчанок. Популярность «Половецких плясок» в мире подтверждается огромным количеством аранжировок произведения музыкантами самых различных направлений от джазового до рэп-стиля.

[Прослушать](#)

Использованная литература:

1. Бородин Александр Порфирьевич // Большая советская энциклопедия / гл. ред. А.М. Прохоров. – 3-е изд. – Москва : Советская энциклопедия, 1970. – Т. 3. – С. 577.
2. Изборник : (сборник произведений литературы Древней Руси) / сост. и ред. Л.А. Дмитриева, Д.С. Лихачева. – Москва : Художественная литература, 1969. – 800 с.
3. Саймон Г. У. Сто великих опер и их сюжеты. Шедевры русской оперы / Г.У. Саймон, А. Майкапар. – Москва : КРОН-ПРЕСС, 1999. – 860 с.

МНОГОМЕРНОСТЬ ДУШИ

Действительность порой поражает нас такими метаморфозами, которые не сможет породить даже воображение фантаста. Роман американского писателя и психолога Дэниела Киза «Таинственная история Билли Миллигана», основанный на реальных событиях, заставляет нас вновь и вновь убеждаться в этом.

За всю свою богатую историю мировая медицина с подобным еще не сталкивалась: двадцатилетний американец, Уильям Миллиган, задержанный полицией штата Огайо по подозрению в совершении тяжких преступлений, оказывается обладателем двадцати четырех личностей, каждая из которых осознает себя самодостаточной индивидуальностью. Старшему из них, Учителю, 26 лет, а самой юной – Кристин, 3 года. Все они наделены собственным характером, склонностями и талантами, а некоторые даже представляют социальную опасность. Пройдет немало времени, прежде чем медикам и юристам удастся спасти молодого человека от тюремной участи, благодаря обоснованию уникального явления в психиатрии – синдрома множественной личности.

«...Исследования, проведенные на пациентах с множественной личностью, будут полезны всем, так как они расширяют наши представления о контроле над телом и разумом. По сути... множественные личности могут являться экспериментом природы, который поможет нам лучше познать себя...».

Фрэнк Путнэм
(в книге Д. Киз «Таинственная история Билли Миллигана»)

Дэниел Киз

Киз Д. Таинственная история Билли Миллигана / Д. Киз. – Москва : Издательство «Э», 2015. – 572 с.

Отрывок из произведения:

...Рейджен знал нескольких человек, живущих в его же теле. Билли, например, вообще с самого начала, как только завладел сознанием, Дэвида, который берет на себя боль, Дэнни, живущего в постоянном страхе, и трехлетнюю Кристин, в которой он души не чаял. Но Рейджен понимал, что есть и другие, и многих он еще не встречал. Просто потому, что этими пятерыми обилие голосов, да и происходящие события не объясняли.

Еще Рейджен знал свою фамилию – Вадасковинич, свою родину – Югославию и причину своего существования – выживать и любыми средствами защищать остальных, в особенности детей. Он понимал, что очень силен и умеет чувствовать опасность, словно паук, испытывающий зуд, когда незваный гость даже едва касается его паутины. Рейджен мог трансформировать страх других людей в собственную энергию и действовать. И он поклялся тренироваться, чтобы довести тело до совершенства, изучить боевые искусства. Хотя в столь враждебном мире этого недостаточно.

Рейджен отправился в спортивный магазин и приобрел метательный нож. Потом пошел в лес и стал тренироваться: молниеносно извлекать оружие из ботинка и бросать в дерево. Когда стемнело, он спрятал

нож в ботинок и отправился в обратный путь, решив, что отныне больше никогда не будет ходить безоружным.

По дороге домой Рейджен услышал странный голос с британским акцентом. Он резко развернулся, нагнувшись и выхватив нож, но рядом никого не оказалось.

– Рейджен Вадасковинич, я у тебя в голове. Мы живем в одном теле.

Рейджен пошел дальше, разговаривая с Артуром, который рассказал ему то, что знает о других живущих с ними в одном теле.

– Ты правда в моя голова? – переспросил Рейджен.

– Так и есть.

– И знаешь, что я делаю?

– Да, в последнее время я за тобой наблюдал. На мой взгляд, ты отлично владеешь ножом, но не стоит ограничиваться только одним видом оружия. И помимо боевых искусств тебе следует заняться изучением оружия и взрывчатки.

– С бомбой я не в ладах. Все эти провода мне неясно.

– С этим мог бы разобраться Томми. Электроника и механика ему даются прекрасно.

– Кто этот Томми?

– Я вас скоро познакомлю. Чтобы выжить в этом мире, нам надо навести в этом хаосе хоть какой-то порядок...

– Нам понадобится твоя защита, – сказал Артур.

– Как ты читать мои мысли?

– Способ прост. Ты как-нибудь и сам научишься.

– Билли о нас знает?

– Нет. Он иногда слышит голоса, у него бывают видения, но он понятия не имеет о нашем существовании.

– Разве не надо ему говорить?

– Думаю, нет. Полагаю, это сведет его с ума...

Ольга Озеркина,
зав. сектором

Рубрику ведуть: Ольга Сохарь - бібліограф 1 кат., Дарья Івашова - бібліотекар 2 кат.

Поети магією слів виражають удивительне стан людини – любов. Оснвою творчості українських і зарубіжних авторів різних епох є любовна лірика. Ця тема – вне часу і простору. Її воспевали, воспевають і будуть воспевати. В цьому немає нічого удивительного, так як любов багатогранна і необ'ємна в своїх проявленнях: нерідко змушує страждати або ж дарить насолоду і радість. Перед вами поезія різних років, різних епох. Але загальне у них – любов!

Омар Хайям

«Рубаи. Книга мудрости»

Хайям О. Рубаи. Книга мудрости / О. Хайям ; сост. А. Ю. Балакин. – Харьков ; Белгород : Клуб семейного досуга, 2012. – 462 с.

Іван Франко

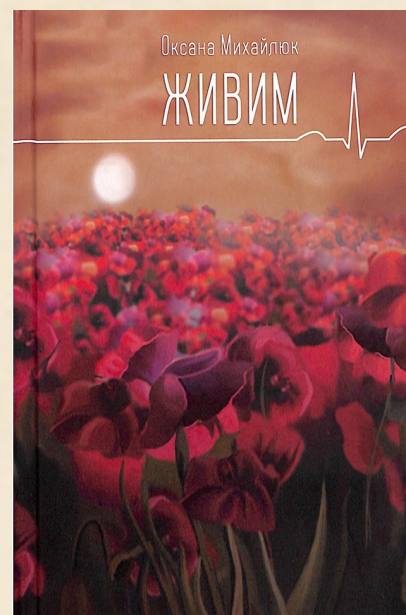
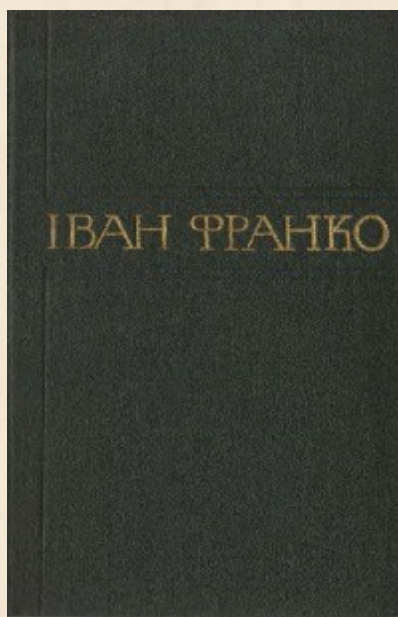
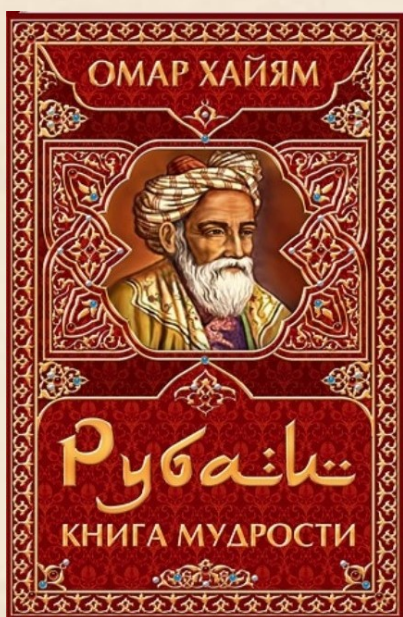
«Поезії 1856 - 1956»

Франко І. Я. Поезії 1856 - 1956 / І. Я. Франко ; ред В. І. Захарова. – Київ : Державне видавництво художньої літератури, 1956. – 587 с.

Оксана Михайлюк

«Живим»

Михайлюк О. Живим : збірка поезії / О. Михайлюк. – Київ : Українська конфедерація журналістів, 2015. – 96 с.

Прошло вже багато років, а рубаї Омара Хайяма про любов, написані в XI столітті, і сьогодні у багатьох на устах. Цитати про любов до жінки, його маленькі четверостишся досить часто цитуються, так як несуть глибокий зміст, мудрість століть. В творчості великого азербайджанського філософа можна уловити якийсь песимістичний настрій, але глибоко аналізуючи слова, фрази, можна побачити гарячу глибоку любов до життя, незважаючи на неідеальність навколишнього світу.

*«Ты, кого я избрал, всех милей для меня.
Сердце пылкого жар, свет очей для меня.*

*В жизни есть ли хоть что-нибудь жизни дороже?
Ты и жизни дороже моей для меня.*

Омар Хайям

Все книги, представленні в рубриці, ви завжди зможете прочесть, взявши їх в нашій бібліотеці на абонементі художественної літератури (корпус Б).

До книги «Поезії 1856-1956» І. Франка увійшла збірка «Зів'яле листя» — вона є зразком інтимної лірики. В ній розкривається душевна трагедія героя, викликана важкими обставинами особистого життя, зокрема нерозділеним коханням. Збірка складається з трьох частин — «жмуків». У першій — є вірші з громадянськими мотивами, але переважають ті, у яких душевні переживання панують над розумом. У поезіях другої частини — Іван Франко оспівує не лише кохання, а й чарівну красу природи. Провідний мотив поезій третьої частини — печальні переживання поета, спричинені нещасливим коханням.

*«Розвійтеся з вітром, листочки зів'ялі,
Розвійтеся, як тихе зітхання!
Незгоєні рани, невтішені жалі,
Завмерлеє в серці кохання».*

І. Франко

Ця збірка віршів написана нашою сучасницею, майбутнім лікарем, а зараз студенткою медичного університету. Її літературний псевдонім — Ксенія Гуцулка. Кожен вірш — це дзеркало, в якому вона відображає найімовірніших людей. В книжці представлено не тільки вир суспільних явищ, якими насичено наше сьогоднішнє, але й цілий розділ віршів про кохання під назвою «Інтимності».

Збірка подарована нашій бібліотеці подругою авторки, студенткою 1 медичного факультету Харківського національного медичного університету.

*«Якщо життя – вино, то ти є міцність,
Дурман з полів плодючої лози.
Якщо життя – любов, то ти в ній ніжність,
Тендітна, виткана з ранкової роси».*

О. Михайлюк

Любовь... Чувство, способное оживить упавших духом...

...воодушевить разочарованных, и окрылить боявшихся летать...

Это чувство дарит смысл. Любовь – это Жизнь!

Нежданная встреча ...

В ловушке каменного города,
В плену у чувства пустоты,
Услышала я долгожданное –
«Не может быть, ведь это ты!»

На перекрёстке в дымке утренней,
В осколках весь седых зеркал,
Стоял когда-то мною нарисованный,
Шакой не идеальный идеал...

И погружаясь, словно в омуты
Судьбы крутые виражи, смотрела я
В глаза бездонные, пустое зеркало
Твоей души.

И находясь в судьбы заложниках,
Ты так улыбочиво молчал...
В копье войны подаренные розы
В одно мгновенье, как факир
Ты превращал.

В тисках у паузы безмолвия,
Присев за краешек стола ты попросил –
«Свари мне кофе», я выдохнула –
«Не ждала»...

На праздник наш, как гость непрощенный,
Пришла любовь...
Я вовсе не боялась брошенной
Быть вновь тобой.

Порою наши отношения
Похожи так на миражи,
Любви не надо подношений,
Из тонкой, но коварной лжи.

Воспоминанья по касательной
Коснулись сердца невзначай,
Какой была я невнимательной,
Когда я приносила вместо кофе чай...

Ирина Жук,
библиотекарь 1 кат.

Останемся с тобой навсегда?
Не глядя на границы и запреты,
Туда, где не доходят поезда,
Умчимся за любовью беззаветной?

Давай дела отложим на потом?
Нам время перестанет быть помехой.
И сразу позабудешь ты о том,
Что нужно торопиться, где-то ехать...

Я редко что-то у тебя прошу...
Мне не нужны ни деньги, ни каменья.
Любовь как украшение ношу,
Мне ценно с тобой каждое мгновенье.

Алина Абрамова,
студ. 2 мед. ф-т, 3 курс, 18 гр.

Все дело в том, что даже чай мой крепче,
Чем то, что многие зовут «Любовь».
Конечно, может им просто легче,
Когда от воображения закипает кровь.

Им легче жить в иллюзии, в обмане,
Когда душа, прожженная слепым огнем,
Заблудится в густом тумане,
И вся любовь окажется лишь сном.

И нет того о чем они мечтали,
О чем страдали день за днем.
Любовь – две стороны одной медали,
Сгоревшая лишь в пламени былом.

Алена Гончарь,
библиотекарь

Літературні вечорниці

«Про любов» – під такою назвою пройшов вже третій літературно-музичний вечір з циклу «Вишукана словесність ХНМУ», присвячений Дню всіх закоханих. Захід організований студенткою 2-го мед. факультету Катериною Мардус під керівництвом голови сектору медіа-простору Студентського самоврядування ХНМУ студентки Марини Лисак за підтримки Наукової бібліотеки ХНМУ.

Власні твори та вірші улюблених поетів читали і студенти, і бібліотекарі, прозвучали ще й неймовірні авторські пісні під гітару. На вечорі була представлена виставка літератури видатних поетів, яку підготували працівники Наукової бібліотеки. Приємно, що з кожною зустріччю зростає кількість учасників, а це свідчить про те, що наша молодь цінує словесне мистецтво і має велике бажання ділитися ним з іншими.

Атмосфера вечорниць завжди дружня і творча.

Ірина Киричок,
директор

С верой в человека

Виктор Гюго (1802-1885) – не только признанный мастер французской прозы, но и одаренный поэт, талантливый драматург, публицист, политический и общественный деятель. Большинство литературоведов характеризуют его как ведущего представителя романтизма в мировой литературе.

Творчество писателя тесно связано с самыми драматическими вехами французской истории, в частности с революционными событиями конца XVIII – первой половины XIX века. Это и не удивительно, потому что отец Гюго, наполеоновский генерал, в свою очередь, будучи сыном ремесленника, вышел в люди благодаря кардинальной ломке общественных отношений. Простое происхождение писателя также способствовало тому, что он в поисках главных действующих лиц для своих произведений часто выбирал героев отнюдь не из благородной среды.

Развитие событий, поступки героев в романах писателя являются наглядной иллюстрацией его взглядов относительно социальной природы человека. По мнению В. Гюго, «каждый человек рождается доб-

рым, чистым, справедливым и честным... Если сердце его стало холодным, то потому, что люди потушили его пламя; если крылья его надломлены и ум поражен, то потому, что люди стеснили его в узкой клетке. Если он изуродован и ужасен, то потому, что его бросили в такую форму, из которой он вышел преступным и страшным». Эта вера в победу лучших качеств человека над грубостью бытия помогла писателю воплотить образы своих самых человеческих персонажей.

Центральное место в творчестве Виктора Гюго занимает роман «Собор Парижской Богоматери», в котором изображаются нравы французской столицы XIV века. В романе собор – это и сцена, и основная декорация к действию, происходящему на его страницах. Кстати, написанием этого произведения Гюго привлек внимание французской общественности к проблеме сохранения уникальных памятников архитектуры.

В целом писателем было написано 9 романов, 13 пьес, 24 поэтических сборника, ряд публицистических произведений. Большинство произведений Гюго переведено на

украинский язык, в частности, многие из них принадлежат И. Франко, который высоко ценил творчество автора и приложил много усилий для его популяризации в Украине.

В фонде Научной библиотеки ХНМУ находятся произведения, отражающие разножанровое литературное наследие писателя. Это собрание сочинений в 10-ти томах и отдельные издания: «Собор Парижской Богоматери», «Девяносто третий год», «Отверженные», «Человек, который смеется», «Труженик моря», «Клод Ге». Сотрудникам абонемента художественной литературы всегда есть, что предложить читателям, интересующимся классикой.

Валентина Серпухова,
зав. отделом,
Ольга Озеркина,
зав. сектором

Служити Україні словом

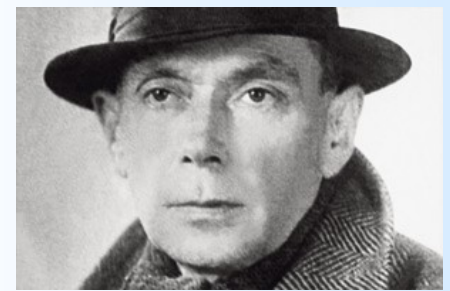
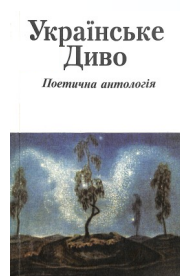
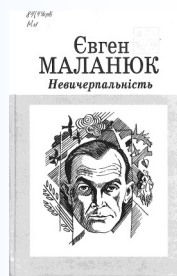
(120 років від дня народження Є. Маланюка, українського поета)

Євген Маланюк (1897-1968) – поет, культуролог, літературний критик та громадський діяч, про якого на батьківщині до певного часу майже не згадували. Родина поета родом з Херсонщини. Його дід був простою людиною, майстерно розповідав легенди та бувальщини про козаків та чумаків, яких свого часу сам водив до Криму. Батько поета, будучи достатньо освіченою людиною, зібрав солідну бібліотеку, з якої і почалося близьке знайомство майбутнього поета з творчістю великих письменників світової літератури, під впливом яких у юнака сформувався культ читання.

Є. Маланюк як людина і як митець пройшов нелегкий шлях: сорок вісім років він прожив в еміграції вдалині від України. Поет розумів, що на відстані він може послужити Батьківщині тільки словом. Він відгукувався на всі події, що відбувалися в Україні,

своїми віршами, а також закликав своїх літературних соратників не залишатися осторонь. Основною темою його поетичних творів, літературознавчих, статей, есе, нарисів є Україна, її мистецтво, історія, культура.

У фонді Наукової бібліотеки література про творчий та життєвий шлях Є. Маланюка представлена такими виданнями: «Невичерпальність», «Поети Празької школи», «Українське диво: поетична антологія», «Історія української літератури» та ін. Усіх зацікавлених запрошуємо до абонементу художньої літератури.

*«Нема на світі інших Батьківщин
Понад одну, що є – наказ і чин.
Нема землі коханої так палко,
Як та, що в ній що не верства – то балка,
А там – байрак, а там – горби могил,
І хмари-велетні, і синій небосхил.»*

Є. Маланюк «Голоси землі»

Валентина Серпухова,
зав. відділом,

Лесь Курбас – ідеаліст та режисер-романтик 130 років від дня народження Л. Курбаса (1887-1937)

Лесь (Олександр-Зенон) Степанович Курбас – фундатор та реформатор театральної культури в Україні, славетний режисер театру і кіно, талановитий актор, драматург, народний артист України, публіцист, перекладач та педагог. Був захоплений театром, що позначилося на формуванні його мистецького кредо. Він мріяв перетворити український театр із провінційної копії іноземних на оригінальний живий і новаторський, тому не дивно, що в подальшому – став творцем нового українського театру, зробивши це на основі національного самовизначення. Лесь Курбас мав талант не лише режисерський: знався також на музиці й хореографії, був відомий і як блискучий піаніст-імпровізатор, чудово малю-

вав, писав художні твори, володів десятьма мовами, тож постійно займався літературними перекладами.

У 1922 році Л. Курбас організує театр «Березіль» у Харкові (нині Харківський державний академічний український драматичний театр ім. Т. Шевченка), на сцені якого ставили спектаклі за п'єсами, що можна було гостро інтерпретувати, – «Гайдамаки» Т.Г. Шевченка, «Мина Мазайло» Миколи Куліша, «Диктатура» Івана Микитенка та ін. За це Л. Курбас був арештований у грудні 1933 р., а вже у квітні 1934 відправлений на 5-тирічне заслання до Соловецького концтабору, де не полишив режисерської діяльності і здійснив у 1936-1937 роках постановки своїх останніх п'єс: «Весілля

Кречинського» О. Сухово-Кобиліна, «Аристократи» М. Погодіна, «Інтервенція» Л. Славіна, «Учень диявола» Б. Шоу.

Митця українського театру Л. Курбаса було розстріляно 3 листопада 1937 р. в урочищі Сандармах; довгоочікуване й посмертне реабілітування його ім'я відбулося лише через 20 років – у 1957 році. Ім'ям Леся Курбаса названо вулиці Києва, Тернополя, Львова, Івана-Франківська. Геніальність курбасової естетики – у конденсації в ній багатьох театральних систем. Мистецьке надбання Л. Курбаса і досі служить Україні та цілому світу.

Запрошуємо до читального залу гуманітарної підготовки Наукової бібліотеки ознайомитись з тематичною полицею «Лесь Курбас – ідеаліст та режисер-романтик (130 років від дня народження Л. Курбаса (1887-1937))», що експонуватиметься до 15 березня. Представлена література висвітлює життєвий і творчий шлях маестро театру.

Ніна Решетнікова,
зав. сектором
Регіна Вороніна,
бібліотекар 2 кат.

130 років від дня народження

Мама

Не об этом мы мечтали
Темной ночью, сидя у окна.
Не хотели, чтобы матери рыдали,
Каждый раз, как наступает мгла.
Не хотели слушать эти взрывы,
Канонаду, разрывающую ночь,
И ветров свободные порывы,
От которых шла по стеклам дрожь.
Мы мечтать могли о теплом доме,
О тепле родного очага,
И в котором отдых ждёт с дороги,
А не взрыв, будящий ото сна.
И в который я смогу вернуться,
А ты встретишь, сидя у окна,
И на сердце не было б так грустно
От того, что за окном война.
Но я верю, мама, мамочка родная,
Что война пройдет, как страшный сон,
Что пройдет пора сия шальная
И вернется мир в наш отчий дом.

С. П., студ. 1 мед. ф-т, 3 курс

Вони стали символом свободи...

20 лютого згідно наказу Президента Петра Порошенка (№69/2015 від 11.02.2015 року) українська громада вшановує пам'ять загиблих під час подій Революції гідності (листопад 2013 року – лютий 2014 року), що змінили хід історії нашої держави. Їх назвали Небесною сотнею...

Цей день – це доба вшанування самопожертви, відданості і стійкості духу, захисту ідеалів демократії, прав людини та гідного майбутнього.

На честь загиблих в містах України називають вулиці та площі, у Києві відкрито алею Небесної сотні. Пам'ять про них залишиться в серцях людей...

Запрошуємо переглянути виставку в читальному залі гуманітарної підготовки, яка триватиме до 15 березня.

Ніна Решетнікова,
зав. сектором
Регіна Вороніна,
бібліотекар 2 кат.

Цикл семінарів для молодих науковців

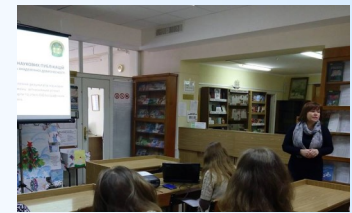
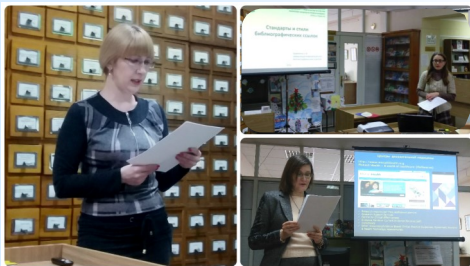
2 лютого відбувся другий семінар з циклу заходів Наукової бібліотеки, призначених забезпечити інформаційну підтримку науково-дослідної роботи університету та формування у молодих вчених інформаційної компетентності: «Надійні інформаційні ресурси для медичної науки та освіти». Презентовано доповіді: «Зарубіжні Інтернет-ресурси: пошук інформації» (О. Красюкова), «Доказова медицина: вибрані джерела» (В. Віскова), «Сайт Наукової

бібліотеки ХНМУ як єдине вікно доступу» (С. Кравченко). Учасники дізнались: як отримати вільний доступ до світової наукової інформації; «не потонути» в потоці інтернет-ресурсів тощо, ознайомились з новими виданнями світових видавництв Wolters Kluwer/Lippincott Williams&Wilkins, Thieme, Oxford University Press, Elsevier/Saunders та ін.

16 лютого відбувся заключний семінар з циклу «Культура наукових публікацій як складова академічної доброчесності». В програмі були доповіді: Т. Павленко – «Оформлення результатів наукових досліджень: вітчизняний аспект» і С. Кравченко – «Стандарти і стилі бібліографічних посилань». Слухачі отримали інформацію: як правильно оформити результати наукових досліджень, підго-

тувати якісну наукову публікацію, не порушуючи принципи академічної доброчесності тощо.

Тож цикл семінарів у цьому році завершено, загалом їх відвідали 110 молодих науковців.

Світлана Кравченко,
зав. відділом

«Онкохвора дитина»

У 2001 році у Люксембурзі на зустрічі Міжнародної конфедерації батьків, чії діти хворі на онкологічні захворювання, було прийняте рішення про проведення Міжнародного дня дитини, хворої на рак. З 2003 р. дата 15 лютого офіційно вважається Міжнародним днем онкохворої дитини, метою якого є інформу-

вання суспільства про проблеми дитячих онкологічних хвороб.

В бібліотеці підготовлена виставка на тему «Онкохвора дитина», на якій представлена література з питань сучасних методів діагностики, лікування новоутворень та корекції порушень емоційної сфери у дітей з онкологічними захворюваннями.

Запрошуємо до читального залу Наукової бібліотеки (проспект Науки, 4, корпус Б) ознайомитись з першоджерелами на дану тему. Виставка триватиме до 15.03.2017 р.

Лариса Скрипченко,
провідний редактор

«Когда выходишь в мир, чтобы помочь себе, помогаешь всем и каждому»

Каждый месяц в рамках благотворительного проекта «Мир в детских ладошках» с творческими идеями и литературой мы едем к детям в онкологическое отделение 1-й ОДКБ (г. Харьков). И всякий раз перед визитом идет подготовительная работа – готовим материалы для поделок, формируем подарки детишкам, подбираем литературу для библиотечки, отыскиваем интересные сказки и добрые истории, чтобы рассказать при встрече. В этот раз мы подготовили сердечки, которые в процессе творчества ребят и их родителей стали красивыми валентинками.

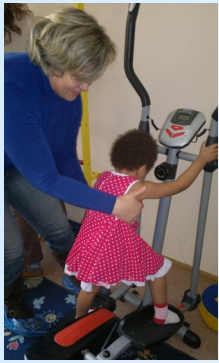
Вообще февраль стал месяцем приятных событий – коллеги из Центральной научной библиотеки ХНУ им. В.Н. Каразина, Научной библиотеки НТУ «ХПИ» и Фундаментальной библиотеки ХНАУ им. В.В. Докучаева высказали свое намерение присоединиться к проекту и передали наборы для арт-терапии больным детям. Огромная благодарность всем!

Также в социальных сетях Фейсбук и Вконтакте созданы странички Благотворительного проекта «Мир в детских ладошках», на которых представлены планы, цели, а также освещаются результаты нашей работы.

Очень важно, что наш благотворительный проект объединяет неравнодушных людей, и количество партнеров растет!

Оксана Борисова, библиограф 2 кат., волонтер

ЗАПРОШУЄМО ОЗНАЙОМИТИСЬ З ВИСТАВКАМИ:

«Він вірив у неминучість демократичних перетворень...»
(До 135-річчя від дня народження А. Тесленка, українського письменника)
2 березня 2017 р.

«Видатні письменники Харківщини»
(До Всесвітнього дня письменника)
3 березня 2017 р.

«Відомий поет і байкар»
(190 років від дня народження Л.І. Глібова)
5 березня 2017 р.

«Майстер слова та пензля»
(День народження Т.Г. Шевченка, видатного українського поета, художника, мислителя)
9 березня 2017 р.

«90 років від дня заснування Журналу «Радуга»»
16 березня 2017 р.

Місце експозиції: абонемент художньої літератури
(проспект Науки 4, корпус Б)

«Вода – джерело життя»
(До Всесвітнього дня водних ресурсів)
22 березня 2017 р.

Місце експозиції: Зал гуманітарної підготовки та самостійної роботи (проспект Науки 4, корпус Б)

«Алергія – проблема XXI століття»
15 березня 2017 р.

Місце експозиції: читальний зал Наукової бібліотеки
(проспект Науки 4, корпус Б)

Контакты:

г. Харьков,
пр. Науки, 4
тел. (057)7077289
e-mail: biblio-t@ukr.net

Ред. коллегия:

Киричок И.В. (гл. ред.),
Русанова О.А. (отв. ред.),
Тесленко Е.Н.
Гаевая Н.Д.

*Поздравляем
сотрудников библиотеки
в феврале!*

с ДНЕМ РОЖДЕНИЯ!

Бессмертную Ольгу Владимировну!

Вискову Веру Владимировну!

Непийпу Татьяну Евгеньевну!

